

Összpontosítok. Hiába.

Hadiállapotom tetőfokán a nő váratlanul érvényteleníti a fejemben lezajlott szemrehányásokat. Egyszerűen kibújik a pult mögül, átsétál a mocskos padlón, át a nyugtalanító mélyvörös folt felett, át a többi rozzant asztal között, hogy mosolyogva lépjen oda az enyémhez. Rutinos mozdulattal kötényének zsebébe üríti a hamutálat, aztán visszarakja a helyére, én meg egy halk koccnás kíséretében elejtem a csészét. A kávé a terítőre és a papírra lötytyen. Fekete pacák csorranak szét a rózsák szirmain, hirtelen sarjadó póklábakként kapaszkodnak a lap fehérjébe. Kizökkenek a mellkasi fájdalom által működésbe hozott gondolatmenetből: a szemem sarkából nézem végig, ahogy a nő, miként az egész kocsmában uralkodó zűrzavart, úgy ezt a kis balesetet is figyelmen kívül hagyva, ringó farral visszasétál a pult mögé. A tollért nyújtott kéz lassan elernyed, és a hamutál mellé hullik.

Zihálva bámulok magam elé. Zihálva bámulok a kávéból keletkezett, immár alakatlan fekete foltra. Egy pillanatra eltűnődök: vajon ne húzzak-e ki most rögtön még egy üres papírt az asztal alatt fekvő aktatáskából, fontolóra veszem, hogy nem volna-e tanácsos egy kávémentes, tiszta lappal folytatnom a halálos gondolatkísérletet, ám végül meg sem moccanok.

Egyre merevebben nézem azt a sötét foltot. Szemeim fókuszpontja fokozatosan eltolódik: először összemósódnak, majd teljesen feloldódnak és megszűnnek a körülöttem lévő tárgyak színei és körvonalai, csak a halvány háttéren éktelenkedő ábra marad. Lassan ráébredek, hogy ez a folt mégsem teljesen alakatlan, ráébredek, hogy mégis emlékeztet valamire. A kántor fekete köpönyege lobog hasonló alakzatokban, amikor már közeleg az éjszaka csúcspontja, és amikor a Holdkóros látogatói már követhetetlen mértékben öntötték magukba személyre szabott italaikat, az a nyomorult pedig fel-alá biceg a helyiségben, a pultról indulva egészen az asztalom mögött emelkedő hátsó falig, aztán vissza, ám időnként megállapodik az egyik vendégnél, odahajol hozzá, az illető arca mellé tolja sápadt és csontos arcát, hogy végre valakinek a fülébe suttoghasson egy elméletet a Holdkórosban rejlő pokoli csapdáról vagy a Holdkóros épületének pokoli történetéről, mert minden éjjel ezt teszi: fel-alá biceg, megállapodik és odahajol, hogy belekezdjen még egy megszokott, beteges hittételbe a sok közül.

— *nem hiszem, hogy szükséged volna rá, de ha muszáj, akkor adok altatót*

na, mit szólsz? van nálam fölöslegben, én csak néha bekapok egyet-egyét

Távolról, elérhetetlen messzeségből érkezik hozzám a hang. Zsigereimben érzem, hogy a nő most is ott áll a pult mögött, abban a könnyű nyári ruhában és a szennyes kötényben, azzal a negédes mosollyal, miközben átmenetileg épp engem bámul és hozzám beszél, ám én kénytelen vagyok mindezt figyelmen

kívül hagyni. Hiába próbálom újra elmémbe idézni öngyilkos feladatomból, ki kell zárnom a feladat végrehajtásához szükséges nő a tudatomból, pontosabban óhatatlanul kizáródik belőlem a nő, hiszen beszippant a fekete köpeny.

Magam előtt látom: a kántor megtorpan. Pár percig görnyedten magyaráz valamit a szakmunkásnak, miközben az szakása szerint egy kopott bárszéken üldögél, mert a szakmunkás a Holdkóros egyetlen olyan vendége, aki az érkezés és a távozás között egyáltalán nem mozdul el a pult közeléből, így most sem, csak egy idő után fenyegetően fölemeli a kezét, a kántor meg újra nekilődül a bejárando útnak. A köpeny mint csontjaitól megfosztott, ernyedt denevérszárny lobog és kavarog, ahogy gazdája villódzó nyeregépek fényétől övezve oda-vissza vonszolja magát a pultról a hátsó falig. Az elhízott bohóc ilyentájt már rég mellettem szöröcsög, így amikor a kántor a közvetlen közelben állapodik meg, eltakarva a szemközti tükröt, akár azt gondolhatnám: az asztaltársam lesz a következő áldozat, ám mégis pontosan tudom: az a sápadt csódtömeg hozzám fog lehajolni, aztán síri hangon suttog valamit a fülembe arról, hogy ez a hely az Ördög átkozott fészke, mindig az Ördög átkozott fészke volt, és örökre az is marad.

A kántor lehellete időnként az arcomba, a nyelve és a nyála pedig a fülembe csap, amíg a szónoklatot hallgatom: itt, ezen a helyen soha senkire sem várt, ám most vagy a jövőben sem vár semmi más, csak az emberi sors lehető leglesújtóbb fordulatai, azután a legrútább pusztulás, majd a legvégső, visszafordíthatatlan kárhozat, és amennyiben eddig nem volt tudomásom bizonyos dolgokról, akkor azonnal bővítenem kell az ismereteimet, mert ha minden így megy tovább, úgy hamarosan túl késő lesz már mindannyiunknak. Azt például semmiképp sem árt tudnom, hogy honnan is kapta nevét ez a förtelmes vendéglő, semmiképp sem árt tudnom, hogy a Holdkóros épülete valójában egy régi, kiterjedtebb épület maradványa csupán, hogy a Holdkóros csak egy épen maradt épületrész, egy épületcsonk a régi romhalmaz mellett, és azt a romhalmazt teljes egészében visszahódította magának a természet, az épületcsonkot viszont nem, a maradvány egyszerűen csak üresen és kihasználatlanul állt, mielőtt vendéglővé lett, mielőtt az új tulajdonos felelőtlenül megvásárolta volna egy felhőtlen napon.

Kényelmetlenül mocorgok, de a kántor nem tágít, hanem síri hangon suttog tovább: a felelőtlen tulajdonos pontosan tudta, amit mindenki más is tudott a környéken, tudta, hogy az eredeti, nagyobb épület évtizedekig tébolydaként üzemelt, tudta, hogy abban az épületben évtizedekig a környék legönpusztítóbb és legközveszélyesebb egyénei éltek és haltak a külvilágtól elzárta, a tulajdonos pedig engedett saját képtelen ötletének, miszerint vendéglőjét a Holdkóros névre kereszteli az itt élt tébolyultak: dühöngők, nyavalyatörősök, alvajárók, rögeszméktől megszállottak, búskomorságba zuhant és nyálcsorgató agyalágyultak miatt, akik már rég túl voltak a sors leglesújtóbb fordulatain, és akikre annak idején már csak a rút pusztulás és a végső kárhozat várt, pontosabban: akik annak idején már folyton magában a

rút pusztulásban és a végső kárhozatban éltek az ápolók és az orvosok szigorú felügyelete mellett, azok az ápolók és orvosok ugyanis évtizedekig nem tettek mást, csupán elzárták, rácsokkal, kényszerzubbonyokkal, ütlegekkel és vegyszerekkel tartották távol a külvilágtól az épület mélyén rejlő tébolyt, az Ördög kedvenc ragályát, és még csak nem is próbálták felszámolni ezt a ragályt a hajlékot nyújtó helyel egyetemben, pusztán engedelmesen szolgálták a távortartás rögeszméjét a pokoli kór és a hajlék megsemmisítése helyett, tehát tudtukon kívül szolgálták az Ördögöt, így pusztulásra és kárhozatra ítelve önmagukat is. Ezen förtelmek ellenére kétségtelen: évtizedekig hiba nélkül végezték a dolgukat, ám egyszer mégis eljött a pillanat, amikor valamelyik elmedoktorban fölmerült az az elképzelés, miszerint nem elég a külvilágtól távortartani, hanem mielőbb ki kell gyógyítani az örülteket az örületből.

Állkapcsom megfeszül, a nyelv megint a fülembe csap. Szokás szerint segélykérő pillantást vetek az egykori bohócra, de hiába: muszáj megtudnom, hogy az említett doktor annak idején igazából nem tett mást, csak fölcserélte az elkülönítés rögeszméjét egy másikra, a halaszthatatlan gyógyítás ugyancsak veszedelmes rögeszméjére, nem sejtve, hogy milyen pokoli katasztrófát idéz ezzel elő saját sorsában, de ha kicsit is tájékozott vagyok, akkor mindez számomra nem jelent meglepetést, hiszen ebből a szempontból sem változott azóta semmi, mert manapság szintén egytől-egyig pusztulásra és kárhozatra ítélt ember az összes orvos, és manapság sincs sejtelmük sem arról, hogy milyen katasztrófákat idéznek elő képtelen rögeszméikkel.

A szemem fölött görcsbe rándul egy ideg, mégis muszáj megtudnom, amit már számtalanszor a tudomásomra hoztak: ahogy annak idején az elmedoktor, ugyanúgy a halaszthatatlan gyógyítás rögeszméjében szenvedett például az a nyugdíjazott orvos is, aki még az én feltűnésem előtt fordult meg éjjelenként a Holdkórosban, mert hát ama kifejezés, hogy ő a Holdkórosba járt, ebben az esetben nem volna helytálló, ugyanis teljesen mozgáshiatalatlan lábai miatt csak elektromos székben tudott közlekedni, de ne, semmiképp se higgyem, hogy ez a lebénult orvos sajnálatot érdemelt volna, ellenkezőleg, a legelviselhetlenebb és legkellemetlenebb alak volt, aki valaha megfordult ebben a vendéglőben, hiszen mindenkit folyton csak a gyógyászati tudásával zaklatott.

Azt állította: a Holdkóros bármelyik látogatójáról első pillantásra képes megállapítani, hogy milyen testi betegségben szenved, első pillantásra megállapítja, hogy kinek melyik szerve romlott el némileg vagy ment már tönkre menthetetlenül. Azt állította: pontosan tudja, hogy melyik gyógyszer segítene az illetőn, ha még lehet rajta segíteni, és pontosan tudja azt is, hogy ezek a gyógyszerek milyen bonyolult összetevőkből, milyen vegyi anyagokból állnak, tudja, hogy mi történik, amikor ezek a vegyi anyagok kölcsönhatásba lépnek az emberi sejtekkel, tudja, hogy mi zajlik le a testben, amikor a gyógyszerek összetevői és a szervek összetevői kéméletlenül összezapnak egymással. Talán nehezen hihető, ám ez az elviselhetetlen alak tulajdonképpen

egyik itt eltöltött estéjén sem tett semmi mást, csak egyenként odagurult a vendégekhez, hogy személyre szabottan és részletekbe menően taglalja betegségüket és a számukra megfelelő, halaszthatatlan gyógymódot, egyrészt nem sejtven azt sem, amit az összes épeszű ember tud, hogy valójában a Hold minden testi bajunk oka, másrészt észre sem véve, hogy tanácsaival lassan már az örületbe kerget itt mindenkit, észre sem véve, hogy pokoli útra tévedt, hogy egy veszedelmes rögeszme és az Ördög szolgálatában áll, miként az elmedoktor is abban állt, az elmedoktor, aki felelőtlen ötletével döntötte romba önmagát és a tébolydát is, így teremtve meg az épületcsonkot és ezzel a Holdkóros létrejöttének lehetőségét. Természetesen a másik, lebénult és nyugdíjazott orvos sem menekülhetett a következmények elől: egy hajnalon szeszektlől dadogva elköszönt, aztán kigurult az ajtón át a járdára, majd tovább és tovább, nyilegyenesen a pusztulás és a kárhozát felé, hogy soha többé ne jelenjen meg a vendéglőben, ám helyette feltűnjek én.

Zsigereimben érzem: újabb roham készülődik az idegsejtek ellen, érzem, hogy a fortyogó düh már minden erejét összegyűjtötte az ostromra. Felszisszenek, elrántom a fejem a kántor szája mellől, és fenyegetően a magasba emelem öklömet. A nyomorult erre azonnal felfüggeszti számtalanszor hallott, nevetséges szónoklatát, kiegyenesedik, kilép végre a szemközti tükörből, és lobogó köpennyel újra nekilődül a bejárando útnak, mint egy bicegő varjú vagy egy sánta denevér.

Zihálva bámulok magam elé. Csak lassan, nagyon lassan sikerül könnyíteni a légzésemem. Lopva oldalra nézek. Épp megpillantom a tetoválást a bohóc karján, és ijesztő sebességgel merül fel bennem a gondolat: mi történik akkor, ha ráébredek, hogy az a halvány háttéren sötétlő alakzat valójában csak olyan értelmetlen ábra, mint amilyen értelmetlen ábrát alkotnak a halványzöld hegek a bohóc petyhüdt bőrén, a hegek, amelyekről kizárólag tulajdonosuk állítja, hogy nagyon is különleges és titkos jelentéssel bírnak, mindenki más szerint viszont értelmezhetetlen krikszkrakszok csupán, mi történik akkor, ha ráébredek, hogy az, amit én eddig teljes mértékben a kántor köpenyének tekintettem, tényleg csak egy alakatlan paca, és csak engem emlékeztet valamire, csak számomra jelent bármit is?

— *több kávét nem kellene már innod, az biztos*

Kidob magából a fekete folt. Látom, hogy a Holdkóros még mindig kong az ürességtől. A nő ott áll a pult mögött, nyári ruhában, szennyes kötényben, negédes mosollyal, és képes ezt mondani nekem, igen, ez a jelentéktelen színésznöcske képes úgy tenni, mintha nem tudná, hogy épp az imént öntöttem ki az egész csészét.

Mellkasomba hasít az irgalmatlan fájdalom. Ezúttal egyetlen pillanatig sem tétovázok. Villámgyorsan megfogom a tollat, és az asztal alatt fekvő táská felé nyúlok, hogy előhalásszak egy tiszta, tátongó papírlapot.

— *remegett, ám közben mozdulatlan maradt a kéz, remegett, ám kezével együtt mozdulatlan maradt a néző is: a mellkasát feszítő*

kíntól görnyedve ült tovább az irodai székekben, bámulva saját arcának tükröképét az asztallapon, figyelve a szemüvegkereten villanó neonfényt, amíg odakint egyre sűrűbb lett a sötétség

fekete, fehér és szürke díszletté kenődött szét az ablakon túli város, mert a telihold áttetszővé oldotta az éjszakát, ám a néző csak a görcsbe rándult tükröképre, a remegő kézre és a kézben remegő tollra összpontosított, hogy a szokásos név helyett egy tökéletes mondat íródjon le végre, a mondat, amely kíméletlenül tárja fel a személyi színház első és utolsó előadásának csődjét

fekete, fehér és szürke díszletté kent szét mindent az odakinti hold, ám a magányos közönség csak ült tovább, másodpercről másodpercre, percről percre, óráról órára, rendíthetetlenül összpontosított, és közben tudatosult benne, hogy a keze mostanra már teljes mértékben a megszokott név írásához idomult, hiszen évek óta nem vetett papírra semmi mást, évek óta csak az asztal túlsó végén zizegő gép billentyűzete szült neven kívüli betűket, emellett viszont tudatosult az is, hogy a fájdalom, a saját feloldására törő mellkasi feszültség hiába jut el újabb és újabb hullámokban egészen az agyig, mert ott egyelőre nem áll össze a kristálytisza gondolat, amely gondolattal egyszerre kellene a tökéletes mondatnak összeállnia, tudatosult, hogy a feszültség hiába fut föl a szívből az agyba, mert az elme jelen pillanatban a lehető legbonyolultabb útvesztővé változott át, kifürkészhetetlen, kibogozhatatlan útvesztővé, amelyben a napi véleménymorzsák, hazugságcafatok és érzelemtüredékek alkotnak torlászokat, amelyben a fölösleges hordalék állít kacskaringós falat a színjátékot tükröző gondolat elé

remegett, ám másodpercről másodpercre, percről percre, óráról órára csak ült tovább, egyik kezével a saját mellkasát szorítva, másik kezét pedig időnként immár lemondóan az asztalra eresztve, majd megint a magasba emelve a tollat, miközben a hold haladt a maga útján, messze kint, a sötétített ablaküveg mögött, amíg újra nem tudatosult a nézőben az el-elcsukló, odabenti hang is

fokozódó erősséggel ismét beszélni kezdett az odabenti hang, elnyomva az asztal végén világító gép zaját: ahogy a beosztottak csak rettegésben tartott talpnyalók, és ahogy a felettések csak a hatalmi posvány alján dagonyázó zsarnokok, úgy a bárokban rendszerint leitatott, majd a szolgálati lakásba cipelt nők: lélektelen, olcsó ribancok, az edzőtermekben rendszerint tanácsokat osztogató sporttársak: izomnövelésre programozott izzadságautomaták, a serkentő tablettákat és porokat rendszerint házhoz szállító ismerősök: pénzéhes méregkereskedők, az éttermi asztaloknál rendszerint csacsogó barátok: vacsorameghívásokkal és közbelyekkel táplált ürülek- és beszédgyárak, a kötelező vizsgálatok során rendszerint ellentmondást nem tűrő hangnemben parancsolgató, jól bevált orvosok: érzéketlen hentesmesterek, a megszokott boltokban rendszerint mosolygó, segítőkész eladók: rettegő rabszolgák, nem említve a többi statisztát, nélkülözhető ripacsot, lecserélhető szereplőt, akiktől és akiknek kellékeitől éjjel-nappal hemzsegnék az ócska díszletváros ócska díszletutcai, de utólag még a távoli és elhanyagolt egykori barátok, a távoli és elhanyagolt egykori nők, a távoli és elhanyagolt egykori szülők is csak a nélkülözhető, lecserélhető, jelentéktelen szereplőgárdát szaporítják az előadásban, mindannyian csak az agy

útvesztőjének bonyolultságát fokozzák, így hát felettebb valószínű: a város kellős közepén álló forgószék nem nyújt megfelelő kilátást a színjáték lényegére, felettebb valószínű: a forgószék páholya nem alkalmas hely ahhoz, hogy a nézői képzelet összecsapjon a véletlenek meghatározott sorával, azonnal a személyi színház épületének elemeivé alakítva azokat, és nem alkalmas hely ahhoz sem, hogy a néző egyúttal szembeszegüljön a színház első és utolsó előadásával is, nem alkalmas hely ahhoz, hogy a néző visszatükrözze ezt a maga teremtette lázálmot, lassan világitva meg a mű lényegét, amíg végül a csillapíthatatlan fájdalomtól űzve le nem leplezi, föl nem számolja a színjátékot, amíg végül a lapra vetett mondatral ki nem űrti saját képzeletét, átlépve az elme és a test határain, túlcsondulva rajtuk visszafojthatatlan önteltségében, hogy aztán a szíve végleg felmondja a szolgálatot

felettebb valószínű: ez a páholy, ez a díszlet ezekkel a szereplőkkel és kellékekkel nem alkalmas már semmire, tehát eddig ismeretlen, merőben új páholyt, díszletet, szereplőket és kellékeket kell keresni, amelyek eddig ismeretlen, merőben új képet nyújtanak a véletlenekből épült színház működéséről, közli az odabenti hang, a néző pedig összerendezzen, és rögtön elengedi a mellkasát, hosszasan zihál, aztán hirtelen mozdulattal, de még mindig görnyedve a belső zsebébe gyűr pár tiszta fénymásolópapírt, villámgyorsan melléjük süllyesztve a töltőtollat is, szabaddá vált kezeit pedig az asztallapra helyezi, mert már tudja: egy szempillantás alatt fel fog innen emelkedni, már tudja, hogy mielőbb maga mögött kell hagynia ezt a széket, ezt az asztalt, ezt az irodát, sőt, az egész várost is

változatlanul remeg, ám közben rátámaszkodik az asztallapra, és iszonyatos erőfeszítéssel kinyomja magát, figyel, ahogy a görcsbe rándult tükrörc fokozatosan, az asztallal együtt távolodik tőle, majd teljesen eltűnik a látóteréből; így áll föl, így egyenesedik ki a közönség, észre sem véve, hogy mozdulatával először kicsit megbillenti, aztán teljesen felborítja a forgószéket, de már pontosan tudja: tényleg el kell hagynia mindent, mindent, messze maga mögött, mint olyan jeleket, amelyeket sohasem láthat és azonosíthat újra, mint olyan maga mögé szórt nyomokat, amelyeket sohasem fog már visszafelé követni, hogy megtalálhassa a kiindulópontot, hiszen onnan, ahová készült, szándéka szerint egyáltalán nem is lehetséges a visszatérés, mert ott eleve meg kell szünnie minden kiindulópontnak, ott előbb-utóbb csak a megszakítatlan gondolattal alkotott megszakítatlan mondat végpontja maradhat fenn, így egyébként is hiábavaló lenne a lapra vésendő jeleken és nyomokon kívül más jeleket, nyomokat hátrahagyni, és hiábavaló volna minderről emlékeket őrizni, mert minden jel, nyom és emlék akadályt képez, minden jel, nyom és emlék visszatartja a magányos, öntelt közönséget attól, hogy megérkezzen a megfelelő helyre, ahol a mellkasi feszültség, az agy, a kéz és a két lopott kellék összjátékától bomlik szét az egész előadás

változatlanul remeg, ám közben fölegyenesedik, mozdulatával hátraborítja az irodai széket, aztán támolyogva indul el a kijárat felé, mert a megszokott berendezési tárgyak, a króm felületű asztalok, a vendégeknek szánt bőrfotelek, a ragyogóra pucolt faxgépek és irattartók zavarják csupán a haladásban

remeg, miközben bizonytalanul araszol a kijárat felé, aztán mégis megtorpan egy pillanatra, lassan visszafordul, majd percekig csak elgondolkozva áll a páncélszekrény előtt, észre sem véve, hogy az iroda neonfénye már összeolvadt a beszivárgó hajnali derengéssel

Egyik kezem a tollon tartom, a másikkal pedig feltépem az aktatáska zárját. Görnyedten kutatok egy új papír után, ám akadályoz az asztal. Félre kell fordítsam a fejem, pillantásom emiatt az ablakon át épp a járdára esik.

Megdermedek.

Egy alak lépdel a Holdkóros felé.

Nem látom tisztán, hogy ki az, mert nem láthatom tisztán. Már rég nincs nálam a szemüvegem, az ablak mocskos, a napfény is zavar, az illető pedig még messze jár, így csak hunyoríthatok, ám ennek ellenére egyértelmű: nem a bohóc jön az úton, hiszen annyi látszik, hogy aki jön, az nem hihetetlenül kövér és nem kerékpárral imbolyog. Szintén kizárt, hogy a kántor legyen, mert nem vonszolja magát bicegve, de a koldus sem lehet, ugyanis nem látom a közelben a kutya körvonalait. Valószínűleg az ügyvéd lépdel erre, az a valóban lényének legmélyéig elhasznált személyiségroncs, aki a röhejes bölcséleti és a siralmas társadalomtudományi megfigyelések mellett folyton csak más vendégek tulajdonságait és múltját fejtegeti, ráadásul mindig ugyanazokkal az elcsépelet szavakkal. Nem látom tisztán, de sejtem: a tárgyu ügyvéd az, vagy a szakmunkába és a bánatba belebetegedett, goromba szakmunkás, vagy a bűnöző a szálnalmas szenvedélyeivel, aki mindig távolabb, az erdő fái alatt hagyja kocsját. Nem látom tisztán, és közben rámtör a reménytelenség, mert már pontosan tudom, hogy mi következik.

— *na, jön még egy vendég*

Kizárom a pult mögötti hangot. Elfordítom a fejem az ablaktól, és az út vagy a nő helyett a rózsamintás, szennyes padlót figyelem. Mellkasomban még fájdalom feszül, ám elillan belőlem minden ellenállás: a hadiállapot már hasztalan. Nézem a padlót, a padlón meg a rózsát, a rózsán meg a nyugtalanító, vörös foltot, miközben az az érzésem támad, hogy egyáltalán nem is olyan a színe, mint az alvadt véré. Határozottan kiömlött borhoz hasonlít, ráadásul afféle borhoz, amelyet rendszerint akkor rendelek, ha pontosan tudom, hogy mi következik, márpedig most pontosan tudom.

El fogom engedni a tollat, elengedem majd anélkül, hogy fölemeltem volna, aztán ülve maradok, és kikérem az első pohár vörösborot, igen, egész biztosan úgy döntök: kikérem az első bort, mert ilyenkor mindig ki szoktam kérni, hiszen végső soron mindegy, melyik csődtömeg közeledik a Holdkóroshoz. Akárki lesz az, csak megzavarja majd a nő erődítményével szembefeszülő magányt, csak romba dönti a gondolatkísérletet, csak szertefoszlatja önmegsemmisítő folyamatomat, akárki lesz, azonnal tönkretesz mindent, amint belép az ajtón.